

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl voor verslagen en abonn. Barentzstr. 48 Den Haag tel. 637383

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

13e jaargang nr.39

=====

=====

nadruk verboden

6 j u n i 1969

x in de kantlijn betreft de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Bij het begin van de bijeenkomst wijs ik U er op, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Ik hoop, dat u daarmede rekening zult willen houden. Deze avond is bestemd voor alle niet persoonlijke vragen, mits wij menen natuurlijk, dat wij die ook op verantwoorde wijze kunnen beantwoorden.

V R A G E N A V O N D

=====

x Ik zou gaarne met de schriftelijk gestelde vragen beginnen.
Omgaan met scheppingskracht i.v. m. de huidige vrijere moraal.

- Ik vraag mij af, of vrijere moraal wel iets met werkelijke scheppingskracht van doen heeft, maar ik zal trachten een antwoord te formuleren.

Scheppingskracht bestaat uit : a. vermogen. b. voorstellingsvermogen of fantasie. c. praktische vermogens voor toepassing en synthese.

Zodra een van deze 3 mogelijkheden ontbreekt, kunnen wij niet meer spreken van het toepassen van scheppingskracht. Er kan dan wel sprake zijn van scheppingsdrang, maar de berg zal dan wel een muis baren.

Wil men de scheppingskracht gebruiken, dan zal men ook in deze tijd moeten begrijpen: Welke moraal ook geldt, ik zal altijd visie moeten hebben op datgene, wat in mijn schepping van belang is. Daarnaast zal ik de wil moeten hebben tot het creëren en ik zal voldoende inzicht moeten hebben in hetgeen ik wil bereiken, zowel als in eigen vermogens, om een praktische toepassing te

stand te brengen.

Ik voeg hieraan bij deze merkkelijik de verklaring toe, dat moraal met dit alles weinig of niets te maken heeft. Misschien denkt u aan hetgeen kan gebeuren bij afwezigheid van de pil, maar dit beschouw ik toch niet als menselijke scheppingskracht. Hier werken de wetten van de schepping en reageren de ingeschapen mogelijkheden en waarden van moleculen enz., zonder dat de mens daarop werkelijk invloed heeft. Men zou kunnen zeggen, dat zelfs geen sterke binding met het menselijke willen op dit punt kenbaar wordt.

x Wat is de reden, dat wij ons vaak niets herinneren van vorige inkarnaties? Hierdoor maken wij vaak fatale fouten.

- U maakt misschien nu wel, volgens u, fatale fouten door uw onkunde op dit terrein, maar u vergeet daarbij, dat u bij een vol - doende kennis omtrent uw voorgaande levens haast onvermijdelijk fatale fouten zoude maken. U zoude zich dan in de gemeenschap geestelijk zowel als materiëel veel aanmatigen dat niet berust op hetgeen u nu bent en kunt, maar op hetgeen u eens geweest bent.

Daarom alleen lijkt 't mij reeds zeer goed, dat de mens zich van vroegere inkarnaties niets of zeer weinig herinnert. In de 2 e plaats:

Wanneer de inkarnatie plaats vindt, wat dus enige tijd voor de werkelijke geboorte gebeurt, is die kennis wel aanwezig. In sommige gevallen speelt die kennis van het kind dan zelfs in het droomleven van de moeder een rol. Wanneer de geboorte zelf plaats vindt, is dit - lichamelijk - een zo ontstellende gebeurtenis - vergelijkbaar met een sterven, een betreden van een geheel andere wereld - dat het gebortetrauma de toegang tot dergelijke herinneringen bijna geheel verzegelt. Het betreft dan, zover het stoffelijk bestaat, in een deel van 't bewustzijn, dat niet voor de redelijke processen toegankelijk is.

Wat overblijft is een reeks van vage flarden, die in de jeugdfantasieën wel een grote rol kunnen spelen, maar die daarna toch langzaam aan verdwijnen onder invloed van de wereld, waarin men leeft.

Ten laatste dit: wanneer u zegt, dat u nu fatale fouten maakt, zal dit nimmer alleen het gevolg zijn van een gebrek aan kennis omtrent eigen verleden. Want alle praktische waarden en mogelijkheden, die in dit verleden bestonden, hebben meegespeeld bij de keuze van de huidige inkarnatie - door de geest - en zijn door die geest verder nogmaals zo goed mogelijk als reacties, als gedragmogelijkheden verankerd in het besef van de mens, die in de stof leeft.

Men zou dus wel mogen stellen, dat men in het heden beschikt over alle essentiële erkenningen van het verleden. Het wegvallen van de begeleidende vormherinneringen kan slechts gunstig zijn, omdat men hierdoor spontaner en juist in het heden kan reageren.

x Wanneer vindt die inkarnatie dan plaats?

- Kort na de bevruchting - bij het ontstaan van het framboosje, wordt de keuze gemaakt. Het is a.h.w. het nemen van een optie op een huis, voor men verder daarmee is gevorderd dan de fundamenteën. Je komt dan regelmatig kijken en zul je, naarmate het huis verder groeit, je daarmee mee gaan bemoeien. In de praktijk vindt identificatie met de foetus plaats in de 6e à 7e maand plaats. De bindingen zijn echter reeds van de 3e à

4e maand zodanig sterk, dat men dit als een eigen leven gaat ervaren. De herinneringen en denkprocessen spelen dus in de laatste 2 à 3 maanden van de zwangerschap in de vrucht zelf een rol. Inductieve werkingen naar de moeder toe kunnen echter gemeenlijk reeds van rond de 4e maand optreden. Men zou dit als een soort telepatische overdracht kunnen omschrijven.

x Komt de herinnering aan vorige inkarnaties na de overgang weer terug?

- Zij keert terug op het ogenblik, dat men de feiten en waarden van het vorige leven voor het eigen ik voldoende inzicht heeft geassimileerd. Men herinnert zich dan meer van het totale zijn. De vorm van vorige inkarnaties is daarbij minder belangrijk dan U zich nu kennelijk voorstelt, maar zij worden weer beseft.

x Afdrijving na de 4e maand is dus moord?

- Wanneer de zwangerschap dit stadium heeft bereikt, zal men afdrijving inderdaad als het vernietigen van een leven kunnen beschouwen. Voordien is het eerder een vernietigen van een mogelijkheid tot leven en als zodanig niet zo ernstig. In de eerste 2 maanden, wanneer alleen een soort optie, maar verder geen werkelijke binding pleegt te bestaan, zou ik afdrijving vanuit het geestelijk standpunt zelfs als onbelangrijk willen beschouwen. Het al dan niet belangrijk zijn op aarde wordt uit de aard der zaak voornamelijk bepaald door de daar geldende moraal. En moraal is een reeks van regels, die de mens zich voorstelt als noodzakelijk voor een juist bestaan, waarbij hij de regels steeds weer verandert, maar eigen vasthoudendheid aan die regels en schuldbewustzijn bij het overtreden der erkende regels altijd weer blijft handhaven.

x Is de vaagheid, waarmee vorige bestaansvormen worden herinnerd een kwestie van een bewustzijnsdrempel?

- Wanneer tussen huidig - stoffelijk - leven en toestanden in het verleden een vanuit geestelijk standpunt gerekend voldoende harmonie ontstaat, zal in vele gevallen de erkenning van de geest op dit punt ook de afgegrensde en door geboortetrauma onderdrukte herinneringen stimuleren, zodat de mens dan, in een droomtoestand, zich delen daarvan herinneren kan. De beelden van de herinnering worden echter altijd aan de hand van huidig leven en erkennen geïnterpreteerd en als zodanig nimmer geheel juist.

x Hoe is het juiste verloop van de Wessao-bijeenkomsten. Wat gebeurt daar eigenlijk?

- Op deze vraag kan ik moeilijk een antwoord geven. Zover u het weten moogt, wordt het u regelmatig verteld, zodat ik dit nu niet behoef te herhalen. De essentiële punten kan ik u echter, zeker in een openbare bijeenkomst, niet zonder meer vertellen. Ik hoop, dat u daarvoor begrip zult hebben.

x Zijn de antwoorden, waarnaar door de wetenschap wordt gezocht, reeds ergens in het al bekend, voor zij hier verkregen worden?

- In deze vorm is de vraag niet te beantwoorden. Ik stel de volgende formulering voor: Zijn de feiten, die de wetenschap nu ontdekt, reeds in het al aanwezig en kunnen zij eventueel elders gekoncipieerd zijn of worden?

In dat geval luidt het antwoord: alle mogelijkheden, die ook maar voorstelbaar zijn voor u, zijn ergens in het al aanwezig. Alle realisaties, die hier plaats vinden hebben dan ook elders reeds plaats gevonden, of zullen elders plaatsvinden, Dit betekent,

dat niets werkelijk uitsluit.

- x Moet men in de wetenschap dan niet heel erg oppassen, dat kennis en fantasie niet door elkaar worden gehaald, omdat deze elkaar in bepaalde grensgebieden overlappen?

- In de wetenschap bestaan steeds weer fantastische ideeën, die met de huidige middelen niet bewijsbaar of realiseerbaar zijn, maar later ongetwijfeld eens werkelijkheid zullen worden. Omgekeerd bestaan er nu z.g. bewezen feiten en stellingen in de wetenschap, die, zoals later met andere middelen bewezen kan worden, niet slechts onjuist, maar in feite gevolg van een primitief denken en benaderen zijn.

De wetenschap mag zich dus niet distancieren van de fantasie, maar moet bij al haar fantasieën in de eerste plaats steeds weer uitgaan van het heden en hetgeen op grond van het heden realiseerbaar is. Op 't ogenblik, dat de wetenschap zich met fantastische veronderstellingen begeeft buiten de bestaande mogelijkheden wordt zij in feite een filosofie. Uit deze op zich aanvaardbare filosofie groeit, daar men deze wetenschap noemt, vaak een soort koppigheid, waardoor men tot stellingen, experimenten en handelingen komt, die maar heel weinig met de werkelijkheid gemeen hebben. Hierdoor worden mogelijke ontwikkelingen vaak gesaboteerd, stellingen belachelijk gemaakt, die meer waard zijn dan de koppig verdedigde stellingen. Helaas wordt in deze tijd juist dat laatste maar al te vaak als de hoogste vorm van wetenschappelijkheid gezien.

Ik zou hier willen zeggen: De wetenschapsman, die zich nu tracht te baseren op b.v. de mogelijkheden van het jaar 2000, is een dwaas. Maar de mens, die zijn concept van hetgeen in het jaar 2000 volgens hem wenselijk zal zijn, reeds vandaag en met de nu terbeschikkingstaande middelen tracht te benaderen, is een wijze. en een ware wetenschapsman.

- x De formulering, die elders in het al voorkomt, zal vrijwel nooit op de onze lijken? Is het juist te veronderstellen, dat kennis van de huidige feiten ergens in het al vooraf kan gaan of volgen?

- Kennis en zelfs formulering zijn denkbaar. Daarbij is de formulering niet denkbaar in menselijke woorden, maar wel in de termen van het werkelijke concept. Zoals de voorstelling van b.v. een atoomstructuur of een zonnestelsel overal gelijkelijk zal worden weergegeven. Ook mathematische concepten zullen in uitdrukking gelijk zijn, ook wanneer de formuleringen en benaderingen van vitale gegevens een andere zal zijn.

In deze zin is de formulering wel overal vergelijkbaar, ofschoon de taal, waarin dit geschiedt en de symbolen, die voor de uitdrukking en vastlegging verder worden gebruikt, natuurlijk sterk van elkander kunnen afwijken.

- x Kunten ook zeggen, of van alle entiteiten, die door dit medium hebben gesproken, er twee of meer zijn geweest, die wel tijdgenoten waren, maar elkander in de stof niet hebben gekend?

Daar rond 300 personen meerdere malen door dit medium hebben gesproken, kan ik dit niet zonder meer nagaan. Het is wel waarschijnlijk en mogelijk daar zoiets heel vaak voorkomt. Het blijkt n.l., dat verwante geesten elkaar in de sferen haast onmiddellijk weten te bereiken, terwijl zij op aarde door allerhande bijkomstigheden gescheiden worden gehouden. Ik wil daaraan dan toevoegen, dat, zover die bijkomstigheden van economische en sociale aard zijn, zij vooral voortvloeien uit de behoefte van de mens om eigen bestaan en denken unieke aspecten toe te kennen.

x Volgens een recente t.v.-documentaire zou er geen verschil bestaan in de werking van natuurlijke en synthetische vitamine C. Door U er werd echter enige tijd geleden gewaarschuwd tegen het gebruik van de synthetische soort.

- Er zal gewaarschuwd zijn tegen 'n overmatig gebruik van de synthetische soort. Dat is inderdaad geheel juist, omdat bij de synthetische soort chemicaliën gebruikt worden, die zich niet eerst in een organisme opgelost bevonden. Dit betekent, dat de overigens geringe veranderingen, die de vitamine voor 'n lichaam eenvoudiger opneembaar maken, niet aanwezig zijn.

Kundmatige en natuurlijke producten lijken weliswaar in structuur zeer op elkaar. Er zijn echter kleine afwijkingen, die, wanneer men maar eerlijk wil zijn, ook als chemisch konstbaar toe zal geven. De eerste werking van beide is wel gelijk, maar vooral bij overmatig gebruik telt vooral de niet door het lichaam zonder meer te verwerken neerslag, die het synthetische product achterlaat - in tegenstelling tot de meer natuurlijke vitamines, die veelal zonder verdere residuen door het lichaam geabsorbeerd kunnen worden. Vergelijk: helder, niet kalkhoudend water in uw wasmachine of sterk kalkhoudend water. In het eerste geval bereikt men hetzelfde resultaat als in het 2de, maar de machine zal er na enige tijd toch wel geheel anders uitzien. De kalkneerslag zal uw machine sneller dan verlijten. Dit geldt met vitamines ook voor het lichaam.

x In Sleutels staat: wanneer je iets graag wilt, moet je er niet bij stilstaan. Wanneer je er onverschillig tegenoverstaat, gebeurt het juist. Maar als wij de 2de werkelijkheid bekijken, moeten wij het juist zeer intensief willen en dangebeurt het. Wat is nu de juiste opvatting?

- De juiste opvatting is: de werkelijkheid ofwel onze persoonlijke wereld kan door onszelf geschapen worden. Onze wilsoctie kan hierin dan ook een afgerond en voor ons reëel concept doen ontstaan, dat mogelijk zelfs onze relaties met de buitenwereld zal bepalen. Wat dit laatste betreft, heeft men echter gemeenlijk geen voldoende inzicht in noodzaken en mogelijkheden, zodat men het innerlijk ontstane concept gerust moet laten, opdat het zich harmonisch kan inpassen in onze stoffelijke wereld.

Tracht men iets onmiddellijk in de eigen wereld tot werkelijkheid te maken, dan is het eigen gedrag vaak krampachtig, zal men geen rekening houden met vele factoren, die normalerwijze haast onbewust worden beseft, opgevangen en gecompenseerd. Juist hierdoor zal men, dank zijn deze krampachtigheid, het gewenste zelfs door zijn gedrag onmogelijk maken en zichzelf frusteren.

x In welk opzicht kan men na de overgang meer van het leven kennen dan na de overgang? Ik meen, dat het onze opgave is het leven te doorgronden. Wanneer de dood een vooruitgang is en de verlossing van beperkingen betekent, wat kan men dan in uw wereld meer beseffen dan in de onze mogelijk is?

x Tja. Bij ons kan men bijvoorbeeld weten, waarom men een dergelijke vraag formuleert.

In uw eigen wereld leeft u volgens uw eigen gevoel en concept onvolledig. Dit betekent dus, dat u aan uw eigen leven betekenis moet gaan toekennen, zelfs wanneer die niet reëel bestaat, dat U voor uzelf functies en waarden gaat uitvinden, die evenmin werkelijk zijn.

Wanneer u overgaat, is de verhouding met anderen niet meer te baseren op aangestoken waarde, maar kan alleen nog plaats vinden

op basis van de eigen werkelijkheid. Dit betekent, dat de belemmeringen - soms personae genoemd - tussen waarheid en droom wegvallen en hierdoor alen reeds een eerlijker en meer reëel contact met anderen wordt bereikt, terwijl gelijktijdig een beter begrip voor de werkelijke waarden - betekenis van eigen wezen kan ontstaan. 7 De bestaande belemmeringen en erkenningen van beperktheid zijn immers, net zoals de meeste voorstellingen van eigen belangrijkheid en deugden, gebaseerd op een vorm van zelfbedrog. Ik meen, dat dit reeds voldoende is.

x Wordt de mens beïnvloed door zijn voedsel?

- Ongetwijfeld. De wijze, waarop u uw voedsel gebruikt is in de eerste plaats reeds bepalend voor uw eigen gezondheidstoestand en bepaalde lichamelijke processen als de stofwisseling.

Vele voedingsstoffen bevatten bepaalde structuren van chemische, biologische of biochemische aard, die reacties in uw lichaam te weeg brengen en mogelijk zelfs hierdoor uw eigen reacties op de wereld kunnen beïnvloeden. Men kan dus wel stellen, dat de aard van de voeding invloed uitoefent op de mens.

x Na de overgang bestaat er wel een bepaalde binding tussen de mensen. Kan die ook bestaan tussen mens en dier?

- Ja. Bij afhankelijkheid van één dier wordt het ik geprojecteerd op en zelfs vaak in de persoonlijkheid van de ander - de mens. Op het gebied, waarop de "liefde" wederkerig is, bestaat een harmonische band. Zolang deze aanwezig is, zal een blijvende binding mogelijk zijn.

Dit betekent, dat een dier, zolang de beseftskondities een bestaan in een geestelijke wereld mogelijk maken - vaak een astrale sfeer - de genegenheidsbindingen behouden blijven en wel sterker, naarmate de hechting tussen mens en dier sterker was.

x Veroorzaakt het doden van dieren karma?

- Ik meen niet, dat het doden van dieren voor de voeding op het menselijke karma invloed heeft, tenzij de mens concepten in zich bergt, waardoor het doden van die dieren voor hem slecht is, onaanvaardbaar wordt.

Ik meen echter, dat elke nodeloos en nutteloos doden - ook van dieren - door de mens zelf als een verspilling of lust zal worden ervaren en als zodanig karmische gevolgen met zich zal brengen.

x Ik heb toch als mens geen recht om wat dan ook te doden, ook een dier niet?

- Indien U dit opvatting is, raad ik u geen dieren te doden en ook geen deel te hebben aan dieren, die door anderen gedood zijn. Indien het u echter gaat om de heiligheid van het leven, zo wijs ik u er op, dat ook, wanneer u planten eet - uitgezonderd vruchten, waarbij de plant zelf dus niet geschaad wordt en slechts nog niet ontwikkeld leven wordt genuttigd - u zich eveneens aan het nemen van levenschuldig maakt. Wat impliceert, dat u niet kunt leven zonder leven te nemen.

Ik stel daarom, dat het nemen van leven noodzakelijk is om te kunnen leven, maar voeg daaraan toe, dat een ieder, die leeft door het nemen van leven op een wijze, die hij, hoe dan ook, voor zichzelf onaanvaardbaar acht, schuldgevoelens zal hebben en hierdoor karmische invloeden zal ondergaan.

Later wij echter hieraan onmiddellijk toevoegen, dat alle hoger leven alleen leven kan krachtens het leven, dat het vernietigt. Wil men van hieruit verder redeneren, dan zal men tot de

konklusie komen, dat voor ons alken leven wêrkelyk heilig kan zijn, wanneer het aan ons ik evenwaardig is of door ons als zodanig erkend wordt. In dergelyke gevallen is alle doden, om welke reden dan ook, onmiddellijk karmisch schadelijk. Men zou kunnen zeggen, dat dit een in het ik ingeschapen reactie is, waaraan men niet kan ontkomen. Zodra wij echter als lager erkend leven doden, is de eerste vraag wel, hoe wij zelve daar tegenover staan.

Ik voeg hieraan onmiddellijk verder nog toe, dat het geen zin heeft anderen tot doden te bewegen, om zo de eigen handen schoon te houden. Wanneer u staatsman bent en anderen in oorlog tot doden beweegt, of zelf als konsument van vleeswaren profiteert van het doden, dat anderen doen, dan draagt u mede de aansprakelijkheid voor het doden, dat u door uw gedrag mede veroorzaakt hebt.

x Ik kan mij voorstellen, dat er verschillende levenstoestanden nodig zijn om het leven in zijn geheel te vormen. Ik kan zelfs geloven aan een tegengesteld al, dat dus tegengesteld is aan de kosmos - stoffelijk - die wij kunnen zien.

Kunt U aangeven, hoe de structuur van de geest anders is dan het leven, dat wij materiëel kennen? Houdt de overgang naar een parallelle wereld?

- In uw zin betekent de parallelle wereld 'n materiële wereld, die desnoods beantwoordt aan andere, maar in wezen toch gelijkwaardige voorwaarden als uw eigen wereld.

Dat is in een sfeer niet het geval. Een sfeer moogt U, wat mij betreft, wel als een parallelle wereld beschouwen, indien U daarbij dan maar stipuleert, dat geen van de kondities en waarden of zelfs maar de dimensionale structuren, zoals u deze in eigen wereld kent, daarin nog van toepassing zijn. Het is dan ook onmogelijk 'n geheel juiste vergelijking te geven vanuit uw eigen wereld.

Indien wij geest willen omschrijven, kunnen wij zeggen: De geest is een besef in zichzelf en t.a.v. de omgeving begrensd, dat reageren kan op invloeden uit de omgeving en kan communiceren met de omgeving, zonder daardoor in zijn begrensdheid bepaald te zijn.

In uw wereld is de vorm bepalend en staat bij alle mogelijkheden voorop, zodat alle mogelijkheden van erkennen en leven daaruit voortvloeien. Daarin ligt 't grootste verschil.

x Kunt u uitleggen, wat U onder een parallelle wereld verstaat?

- Wetenschappelijk kan men dit moeilijk bezien, daar het bestaan van dergelijke werelden niet aantoonbaar of bewijsbaar is. Het geheel kan, zelfs bij wetenschappelijke hantering van logica en argumenten, daarom nimmer anders dan filosofisch zijn.

Je kunt weten nooit vervangen door of aanvullen met een filosofie, zonder gelijktijdig datgene, wat je weet, in zijn werkelijke betekenis voor jezelf te veranderen en onwerkelijk te maken.

Ik geef u mijn formulering voor een parallelle wereld:

1 Een wereld, niet vanuit de eigen wereld te bemerken of te zien, die qua gerichtheid, mogelijkheden enz. gelijkwaardig is aan de uwe.

2 Men kan als zodanig beschouwen een wereld, waarin andere dimensionale verhoudingen heersen, of een dimensie een geheel andere waarde heeft, mogelijk zelfs een reeks van dimensies, die in wezen geheel gelijk zijn aan de in uw voorkomende werelden, echter zodanig anders gerangschikt, dat geen onmiddellijke communicatiemogelijkheid bestaat.

3 Als parallelle wereld kan men ook beschouwen elke wereld, die naast de als werkelijk erkende bestaat of bestaan kan door het verschil van keuze op een punt met werkelijke keuzemogelijkheden, waardoor een differente ontwikkeling voorkomt, die gebaseerd is op dezelfde grondwaarden. Elke wereld, waarin de grondwaarden gelijk zijn of gemeenschappelijk werden geregistreerd met andere, daarvan gescheiden werelden, kan als parallelwereld worden beschouwd.

Er zijn meerdere formuleringen mogelijk, die de term parallelle wereld aanvaardbaar maken.

x Kan men op grond van de formuleringen b.v. de astrale wereld als een parallelwereld beschouwen?

- Neen. De astrale wereld kent geen geheel eigen leven en geen eigen vormkondities. De astrale sfeer omvat slechts een amorphe fijnstoffelijke massa, die middels inductie vormen en gedachten uit andere werelden uit kan beelden, zonder dat deze op zichzelf in de astrale sfeer kunnen bestaan zonder energieën, die er vanuit de andere werelden in worden gelégd.

x Wanneer men spreekt van causale en gevolgs werelden en deze afzonderlijk beschouwt, is er dan sprake van een realiteit of niet?

- Men kan hierbij desnoods nog zeggen, dat alle momenten als in serie voorkomende werelden met elk een geheel eigen waarde worden gezien. Want elke oorzaak is gelijktijdig een gevolg en elk gevolg bergt in zich gelijktijdig weer oorzakelijkheid.

De scheiding van deze waarden lijkt mij dus neer te komen op een uiteen doen vallen van de momenten van 't bestaan aan de hand van de betekenis, die zij schijnen te hebben. Dit is een beschouwingswijze.

Het is dus niet mogelijk hier reëel te spreken over parallelle werelden. Maar wij kunnen in onze beschouwingen bepaalde momenten of werkingen als afzonderlijke waarden zien, die, mits op de juiste wijze gerangschikt, zekere ontwikkelingen doen zien of zelfs een ontleden van verdere ontwikkelingsmogelijkheden mogelijk maken.

Op grond van eigen standpunt kunnen zo dus kennis vergaren omtrent de werkelijkheid, zolang men beseft, dat het gestelde onverschied niet in de werkelijkheid zelf berust, maar in de benadering van delen van die werkelijkheid door de beschouwer.

x En de 2 de werkelijkheid dan?

- Dit is een voor het ik reële wereld, die betreden kan worden zodra alle binding met de z.g. eigen werkelijkheid tijdelijk wordt losgelaten - Eigen = materiëel. Het ik beleeft en verandert dus in deze subjectieve wereld, waardoor na de terugkeer in de stoffelijke werkelijkheid bepaalde resultaten kunnen worden bereikt.

De subjectieve wereld kan met de stoffelijke werkelijkheid sterk gelieerd zijn, als b.v. bij proscopie. Maar dan is het niet mogelijk de technische middelen te vinden om deze werkelijkheid, of zelfs maar de gevolgen daarvan te benaderen. Hoe werkelijk het geheel dan ook is en hoe kenbaar de resultaten dan ook zijn, vanuit uw stoffelijke werkelijkheid zal men alles nog steeds als stelling, subjectieve wereldvisie e.d. moeten aanspreken.

x Mag ik terug komen op de eerste vraag. Ik meen, dat die opnieuw geformuleerd kan worden als: Kan men als amusement gebruiken die krachten en middelen in de natuur, die in de eerste plaats bedoeld zijn om leven voort te planten?

- Indien U het zo formuleert, moet ik onmiddellijk antwoorden,

dat u kennelijk daarbij uitgaat van 'n standpunt, dat in de natuur zelf niet zo is gelegen.

De natuur heeft ongetwijfeld de bedoeling het ras te continueren, wel in de sexualiteit uitgedrukt, maar daarbij toch het lustelement op de eerste plaats gesteld. Diëren parën onder de frenezie van lust, die wel degelijk een genots of amusements-aspect heeft. Het nageslacht is wel het gevolg daarvan, maar daarover denkt het dier niet na.

Dat de mens over de gevolgen van de lust in deze vorm nu toevallig wel na kan denken, betekent nog niet, dat hij de dierlijke aspecten van eigen leven en de daarbij voorkomende functies nu opeens geheel anders moet gaan beleven en waarderen. Ik meen, dat de mens in zijn poging zichzelf te onderscheiden van het andere leven - en daarmee misschien de illusie van een hierna-mals, dat beloning inhoudt, aan te meten - is gekomen tot een verwaarlozen der kenbare feiten.

Daar sexualiteit een amusements-en prikkelwaarde inhoudt, zal zij m.i. natuurlijk mede als daardoor bestemd zijn geschapen. Anders zouden deze waarden niet daarin aanwezig zijn.

Verdergaande moeten wij dus stellen: alles, wat de mens aan dit aspect van 't leven verder aan betekenis toekent, komt dus voor zijn eigen rekening. Het is geen objectieve, maar in wezen 'n subjectieve waardering en kan als zodanig per persoon gelden, maar nimmer als algemeen geldend en zonder uitzondering juist worden gesteld.

Ik voeg hieraan toe, dat de menselijke z.g. moraliteit, gezien de werkelijkheid, vaak zeer immoreel werkt, maar dat de mens zijn eigen immoraliteit t.ä.v. de feiten nooit zal willen erkennen, omdat hij zijn moraal beschouwt als datgene, waardoor hij zich onderscheidt van en verheft boven de verdere scheping.

Ik hoop, dat u mij dit niet kwalijk neemt. Wanneer u gelooft, moet u ook leven volgens dit geloof. Dit is 'n zuiver persoonlijke kwestie. Maar geloof is een niet bewijsbare waarde. U kunt dus nimmer van een ander eisen, dat hij precies hetzelfde zal geloven als u gelooft. Misschien kan hij dit niet eens.

Dan hebt u ook niet het recht van anderen te verlangen, dat zij in hun leven t.a.v. de natuurlijke mogelijkheden, die zij bezitten, de beperkingen toe zullen passen, die u voor u, gezien uw geloof, juist acht.

Hier is verdraagzaamheid van het hoogste belang. Kunt u een ander er toe brengen uw geestelijk of geloofsstandpunt met u te delen, dan zal hij uw moraalstandpunt als gevolg daarvan mede aanvaarden en zich vrijwillig aan de zo gevonden regels houden.

Op het ogenblik dat u een ander niet kunt overtuigen van de juistheid van uw geloofsstandpunt - dus in wezen van de juistheid van uw persoonlijke interpretatie van mogelijkheden en waarden, die eventueel zouden kunnen bestaan, hebt u ook geen recht van die ander te eisen, dat hij meedoet.

Er zijn verschillende punten in uw maatschappij, die mij persoonlijk zeer onaangenaam aandoen. Ik vraag mij steeds af, waarom iemand, die voor zich gelooft, dat b.v. sexualiteit alleen gebruikt mag worden om kinderen voort te brengen, zich nu ook onmiddellijk geroepen voelt zich bezig te houden met de gedragingen en gevoelens van anderen op dit terrein, terwijl deze niet het geloof kunnen delen.

Ik meen, dat de mensen, wanneer zij zich bezig zouden houden

met de konkrete beleving van hetgeen zij geloven en de aan dit alles verbonden moraal heel wat beter zouden doen dan nu, waar men door zich steeds weer bezig te houden met een algemene of publieke moraal, die men anderen op wil leggen zichzelf boven de gestelde normen verheven acht en zich daaraan onttrekt.

Om onze vriend Henri hier te citeren: vele mensen zijn zo voortdurend bezig anderen te leren, hoe zij goed moeten leven, dat zij op grond daarvan zichzelf hoogstaand genoeg achten om het anders te doen.

Ik heb niet te veel spreek-tijd meer, maar daar U geen vragen meer stelt, kan ik misschien nog even hierop verder ingaan.

Ik kan mij voorstellen, dat iemand persoonlijk b.v. gelooft, dat God ergens aanwezig is. Voor hem is dit dan waar. Wanneer hij daaruit krachten kan putten, bewijst hij daarmee echter nog niet, dat zijn beeld van God enz. nu juist is. Hij bewijst alleen, dat hij, door zijn beeld van God enz., over krachten kan beschikken.

Het is jammer, dat de mens vaak geen scheiding weet te maken tussen zijn voorstelling van de zaken en zijn eventuele resultaten. Hij stelt dus een oorzakelijkheid vast op grond van een geloof en meent de juistheid van geloof en gestelde oorzakelijkheid op grond van gevolgen te kunnen bewijzen.

Dat is verkeerd. Een van die foutieve redeneringen, die dit illustreren, is b.v. het vaak gehoorde: er is een schepping, dus moet er een schepping en een Schepper bestaan. Waarbij schepping in de eerste plaats betekende: een wereld.

Wij weten, dat de wereld, dat het al bestaat. Maar wij weten niet, of dit nu ook 'n schepping is in de zin, dat dit alles geheel gewild tot stand werd gebracht door iemand.

Wij menen in onze wereld bepaalde wetten te kunnen constateren. Maar kan men nu redeneren: er zijn wetten, dus is er een bewustzijn, dat die wetten heeft geformuleerd buiten ons om, er is een Schepper, die tevens Wetgever is? Men weet dit niet werkelijk. Men gelooft het alleen.

Je kunt nooit teruggaan redeneren zonder fouten te maken, vooral wanneer het punt, waarheen je terug tracht te redeneren, niet op zichzelf kenbaar, bewijsbaar, vaststelbaar is.

Ik pleit hier zeker niet voor het alleen nog maar wetenschappelijk denken - zoals sommige mensen plegen te doen - daar volgens mij het z.g. wetenschappelijke denken op zich ook 'n soort bijgeloof is, dat uitgaat van niet bewezen stellingen en deze aannemelijk tracht te maken door terug te redeneren - daarbij alle niet in de stelling passende waarden eenvoudig verwaarloosende. Ik wil echter wel pleiten voor een meer redelijk besef omtrent alles, wat geloof is.

Geloof is in wezen een wijze van denken en gevoelen, onverschillig of dit geloof nu zuiver godsdienstig dan wel meer maatschappelijk van structuur is. Men vergeet, dat het er in deze geloofsstellingen, deze theorieën niet in de eerste plaats om gaat een feitelijke en onomstotelijke waarheid vast te stellen, maar dat er eerder naar wordt gezocht 'n n voor het ik aanvaardbare formulering omtrent de kenbare waarheid te vinden. Hieruit distaleert men dan de regels, wetten en normen, waarnaar men zal moeten leven.

Elke mens is enigszins anders. De waarheid, die hij vindt, of het geloof, dat hij heeft, zal dan ook steeds weer enigszins

afwijken van dat van anderen. Het lijkt mij daarom niet mogelijk, dat op grond van 'n geloof of stelling alben een werkelijk voor een ieder aanvaardbare en altijd te handhaven regel of moraal kan worden verkondigd.

Dat wij ons O.D.V. nomen, komt voort uit ons besef, dat de mens niet zonder geloof kan leven, zeker niet in deze tijd, maar dat hij aan de andere kant moet leren, dat er een groot verschil bestaat tussen een geloof, dat voor jou een persoonlijke waarheid is, en je materiële bestaan.

In dit laatste leven anderen met hun persoonlijke waarden en behoeften. Zij hebben evenveel recht als u op hun geloof, hun eigen moraal, als u op de uwe.

De mensen, die de wereld willen verbeteren, vergeten steeds weer, dat je de wereld nooit beter kunt maken, door anderen te onderdrukken, of beter te organiseren, tenzij je in de eerste plaats daadwerkelijk jezelf verbetert en organiseert. Je kunt een voorbeeld zijn en daardoor anderen overtuigen. Maar wanneer je je alleen beperken moet tot beredeneren en daaraan verder weinig toe kunt voegen, dan moet je ook bereid zijn de ander het recht op het nemen van zijn eigen beslissingen te laten.

Het is voor ons niet zo moeilijk u ook hier bepaalde dingen als absolute waarheid te verkondigen. Maar op het ogenblik, dat ik dit ga doen, eis ik van u, dat u aanvaardt, wat ik zeg, ook zonder na te gaan, hoe u zelf daarbij gevoelt, wat het voor uzelf betekent enz. Ik leg u dan mijn waarheid op.

Ik stel dergelijke eisen niet, zoals de orde een dergelijke eis nooit zal stellen. Ik leg u mijn eigen waarheid voor in de hoop, dat u hierdoor in staat zult zijn uw eigen waarheid beter te formuleren.

Ik reageer volgens mijn waarden en zeg u, wat de juiste handelwijze volgens mij is - dus volgens wat ik ben, zou kunnen zijn of zou kunnen doen. Ik zeg echter nooit, dat u het nu ook precies zo moet doen. Ten hoogste zal ik stellen, dat u het ook eens langs mijn methode kunt proberen.

U leeft zelf, iedere andere mens moet ook zelf leven. U kunt zelfs niet voor een ander leven. U kunt het leven van een ander niet bepalen. U kunt hoogstens in uw eigen leven en met uw eigen levenswaarden, vanuit uzelf 'n betekenis t.a.v. anderen tot stand zoeken te brengen.

Dat is het enige. Zodra je dit gaat begrijpen, word je ook veel verdraagzamer. Dan kun je veel meer hebben, dan kun je veel meer accepteren. Zodra je dit beseft, ga je niet meer vragen, of het een misbruik van scheppingskracht wordt, wanneer men datgene, wat volgens u voor het voortbrengen van nageslacht bedoeld is, gebruikt wordt voor genot. Dan zeg je doodgewoon: wanneer het genot schenkt, zal het welmede daarvoor bedoeld zijn, maar voor mij is dit genot niet aanvaardbaar, tenzij als eerste doel steeds weer de voortplanting geldt.

Het is uw volste recht, zo te leven en te reageren. Maar zodra u dan zegt: degene, die in de eerste plaats het genot zoekt, doet dus verkeerd. Want dan neemt u aan, dat deze ander uw opvattingen, uw denkwijzen, als juist zal moeten aanvaarden.

Je kunt wel zeggen: ik zou het zo niet doen. Maar je kunt nooit met zekerheid beweren, dat de wijze, waarop een ander iets doet of ziet, verkeerd is, tenzij dit demonstrabel is - niet op grond van veronderstellingen, maar op grond van feiten.

Zelfs dan heeft u alben recht dit tegen anderen te stellen,

wanneer u zelf het beter kunt, of voor die ander onmiddellijk een beter resultaat bereikbaar kunt maken.

Daarom acht ik het van groot belang, dat men zo verdraagzaam mogelijk is. Daarom acht ik het van het grootste belang, dat men leert een onderscheid te maken tussen hetgeen men denkt of gelooft en datgene, wat men bewijzen kan door het te manifesteren.

Ik meen, dat u het mij niet kwalijk kunt nemen, dat ik juist dit duidelijk heb gesteld. Het is een van de meest essentiële punten van de O.D.V. Er zijn vele godsdiensten. In al die godsdiensten ligt iets van de mensheid, het menselijk besef omtrent de eeuwigheid, de zin der dingen, het andere. Die formuleringen zijn niet zo belangrijk. Zij hebben bepaalde waarden gemeen. Laten wij ons dan eerst maar eens met die gemeenschappelijke waarden bezig houden, die kennelijk het wezen en denken der mensheid het beste benaderen en niet vechten over de mogelijke verschillen.

Elk mens heeft recht op zijn eigen formuleringen en interpretaties. Zoek liever naar datgene, wat de mensen gezamenlijk groter en beter kan maken door zelf groter en beter te zijn, zonder anderen daarbij gelijktijdig tot je slaven te willen maken.

De meeste mensen, die menen, dat zij het goed weten, zijn op grond daarvan zonder meer geneigd anderen als onmondigen te beschouwen. Ik zeg echter: elke mens is op zijn eigen wijze mondig en heeft het recht op eigen wijze te denken, te handelen, te reageren, indien anderen hierdoor geen schade lijden. Dit geldt zelfs, indien hetgeen de ander denkt en doet vanuit mijn standpunt, verkeerd is.

Eerst wanneer die ander aan medemensen zijn visie, acties en beslissingen op gaat leggen, zonder dat zij daarin enige zeggingsmogelijkheid hebben, zal ik misschien ingrijpen en dan nog niet om de ander te bekeren, maar slechts om voor een ieder de mogelijkheid zijn eigen innerlijke waarheid te beleven, te behouden.

Ik geloof in 'n zo groot mogelijke persoonlijke vrijheid, daarnaast geloof ik ook in de noodzaak bij een leven in een gemeenschap bepaalde regels te volgen. Ik meen echter, dat die regels steeds een minimum moeten bevatten van dwang, opdat de mensen in een zo vrij mogelijke samenwerking en met een zo vrij mogelijk begrip van elkander kunnen leven.

En hiermede wil ik dan mijn bijdrage beëindigen. Ik dank U voor uw aandacht.

Goeden avond.

-o-o-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden.

Ook dit 2 de deel is bestemd voor de vragen, die u nog steller wilt.

Kunt u vertellen, wat de vierde dimensie is?

Zeker. Een vierde dimensie is een voor u niet voorstelbare afmeting, die als richting onder een hoek van 90° kunt stellen t.a.v. de andere gekende richtingen, zonder dat zij daarmee gelijk valt.

Een vierde dimensie betekent dan ook een uitbreiding van

de waarden en mogelijkheden, die tot uiting komen in de gekende dimensies op zodanige wijze, dat zij - de 4e dimensie - als een afzonderlijke mogelijkheid of eigenschap binnen de eerste 3 dimensies kan worden beschouwd, zonder dat hiermede de meetbare eigenwaarde van de 4e dimensie te loor zou gaan.

Er zou dus een reeks van 3 dimensionale stelsels op voor de mens denkbare en beleefbare wijze kunnen worden gekonstrueerd, zonder dat zij meer dan 2 dimensies gelijk hebben en deze zouden dan naast elkander kunnen bestaan in een en dezelfde wereld.

x Bestaan de inspiraties van b.v. kunstenaars al?

- De inspiratie van de kunstenaar is een plotselinge en persoonlijke visie op iets, wat reeds mogelijk is of bestaat in eigen wereld, zodat hij dit tot uitdrukking kan brengen als een zuiver persoonlijke waarde, gelijkende op maar niet volkomen gelijk zijnde aan hetgeen hij gevonden heeft - in zich of buiten zich.

Dit is reeds gekomen waar. Maar als U het nog anders wilt uitdrukken: De inspiratie van de kunstenaar is het ene ogenblik, waarop hij begrijpt, waaraan hij zijn zweet in de volgende periode kan wijden.

x Edwards geneest mensen. Doet hij dit zelf, of heeft hij hulp van de andere kant?

- Hij werkt met bepaalde krachten, die tot de sferen behoren, ofschoon zijn voorstelling daarvan niet geheel juist is. Om het eenvoudig te zeggen: Edwards is de stimulator voor bepaalde genezings processen, soms door de mens zelf tot stand gebracht aan de hand van suggestie, soms als gevolg van waarden vanuit de geest naar die mensen geprojecteerd, soms door een mengsel van beide. Hij doet dit zonder zelf precies te weten, wat hij doet, zodat hij daarvoor, om er mede te kunnen werken, verklaringen heeft geaccepteerd, die in zich niet geheel juist zijn.

x Het voornaamste is toch wel in groot vertrouwen in hetgeen hij doet?

- Ongetwijfeld. Iets wat je altijd nodig hebt, is zelfvertrouwen. Een mens, die iets wil doen, zonder voldoende zelfvertrouwen te hebben, zal over het algemeen falen of minder bereiken, dan mogelijk zou zijn. Naarmate je meer zelfvertrouwen hebt, kun je de krachten en mogelijkheden, die je bezit, beter gebruiken, zonder de eigen energieën aan angst en voorbehoud te verspillen.

x Dat riekt naar de 4e dimensie.

- Ik heb nooit geweten, dat er aan de 4e dimensie een luchtje zat.

In het eigen denken bestaan geen andere richtingen of gerichtheden dan de "dimensies", die je t.a.v. elkander binnen jezelf kunt onderscheiden.

Wat b.v. Edwards doet - en wat mensen met veel zelfvertrouwen heel vaak doen - of zij het nu beseffen of niet - is niets anders dan het gebruik maken van de in 't ik gelegen capaciteiten, zonder de beperkingen te kennen, die de rede daaraan meestal oplegt.

x Hebben de kleuren van verschillende edelstenen, die volgens de astrologie bij typen passen, betekenis, zoals de kleuren van 't licht, waarover men wel spreekt?

- De stenen hebben een verschillende kristalstructuur met een eigen vermogen tot weerkaatsing, resonantie en breking t.a.v. bepaalde invloeden. De steen reageert hierdoor, ofschoon niet bewust, op de uitstralingen en gedachten van de mens zelf.

Een wisselwerking tussen bepaalde typen van kristallen en

bepaalde typen van mensen zou dus inderdaad mogelijk zijn.

Maar ik meen, dat de grote waarde, die aan bepaalde soorten van stenen wordt gehecht, niet uit feitelijke erkenning of astrologische berekeningen stamt, maar eerder uit het bijgeloof van vroeger, toen men immers niet wist, wat edelstenen waren, of hoe zij tot stand kwamen en daardoor aan, dat zij bijzondere, soms bijna goddelijke eigenschappen zouden bezitten.

x Toch treffen wij ze in de kerk aan als gebruiksvoorwerpen.

- Indien wij alles, wat in kerken voorkomt, zouden willen ontleden op de feitelijkheid, blijft er zo heel weinig van over.

x Wat kunt u ons aanraden, om ons zelfvertrouwen te vergroten?

- Begin steeds met kleine dingen, waarin je dus eenvoudiger kunt slagen. Je zult dan steeds een stapje verder gaan, zonder aan je vermogen te twijfelen en komt zo tot de grotere prestaties, die je achteraf dan wel - maar eerst nadat het gebeurd is - met enige bewondering voor jezelf, als iets bijzonders konstateert.

x Waaronder rangschikt u proscopie?

- Het voorzien baseer ik op de voor 'n mens mogelijke erkenning van de tijd als een vaste, meetbare waarde, waarin hij op grond van de nu bestaande tendensen uit de vele mogelijkheden een keuze van de juiste ontwikkelingen weet te doen en wel t.a.v. die waarden en momenten, waarmee hij zelf harmonisch op enigerlei wijze verbonden is. Hij zal zo deze dingen kunnen erkennen en omschrijven.

Telekinese is iets, wat men de uitstulping in pōdevorm van een deel van de eigen levenskracht kan noemen. Men spreekt dan vaak over de uitstoting van plasma - eōtoplasma of protoplasma.

De mens beschikt over kracht en substantie op astraal niveau, die onder zekere omstandigheden buiten het gekende stoffelijk lichaam kunnen worden gericht en gebruikt en dan als een niet onmiddellijk zichtbaar ledemaat kan dienen. De vorm is dan die van 'n onzichtbare tenakel of pōde, die over betrekkelijk grote afstand kan worden uitgestrekt.

Daar deze pōde t.a.v. de normale materie bestaat uit een vorm van fijne stof met veel energetisch vermogen kan zij prestaties leveren, die aan het schijnbaar normale kunnen van de men, die werkt met spieren, te boven gaan.

Indien U telekinese nader onderzoekt, zult u ontdekken, dat de meeste spontane telekinetische verschijnselen worden veroorzaakt door hysterische mensen, die kennelijk dus onder een zekere spanning zijn verkeren, of bepaalde energieën over hebben.

Niet bewust, maar geleid door de gevoelens worden die krachten dan gebruikt en gericht. Iemand zou de kamerdeur eigenlijk met kracht dicht willen smijten, maar kan de kamer niet uitgaan met goed fatsoen. De pōde wordt uitgestulpt en de deur vliegt opeens met een slag dicht. Niet omdat zij dit bewust deden, maar omdat zij dit gevoelsmatig wensten en door de beschikbare kracht, uitgestulpt als pōde, zelf hebben waar gemaakt.

Natuurlijk zijn er mensen, die dergelijke krachten ook meer bewust kunnen gebruiken. Telekinetische verschijnselen worden echter zeer zelden en dan nog alleen middels de astrale sfeer vanuit de geest geproduceert. Dit vergt veel kracht, te zij men eerst van 'n mens de kracht kan lenen, zodat zij a.h.w. en vergelijkender wijze gezegd, werken met uw handen.

x Is het schrijven met een griffel tussen twee leien dan iets, waarbij gebruik wordt gemaakt van de kracht van 'n persoonlijkheid?

- Dat zal meestal het geval zijn, wanneer het fenomeen t.m. echt is. Het is n.l. een van de fenomenen, die op de meest eenvoudige wijze vervalst kunnen worden. Het is een proef, die zelfs beginnende goodelaars kunnen volbrengen. Ik meen, dat men op het ogenblik zelfs de truc kan kopen voor rond fl. 75.-

Het behoeft echter geen vervalsing te zijn. Indien het verschijnsel echt is, zal daarvoor dus de kracht van een aanwezig medium, of de levenskracht van aanwezige personen worden gebruikt. Hierop is één uitzondering denkbaar: Dat een aantal natuurgeesten er bij betrokken is. Maar je kunt nooit een enkele natuurgeest zover brengen, dat hij schrijft - de griffel doet gaan - en gelijktijdig de letters vormt. Daarvoor zou je er reeds t.m. 2 nodig hebben.

x En materialisatie?

- Meestal gebeurt dit: een geest bouwt een krachtveld op, al dan niet met hulp van menselijk fluïde. Dit kan dan verdicht worden. Uit de delen van de lucht - partikels - kun je dan rond het veld een soort korst scheppen, die zichtbaar is. Heb je tijd en kracht genoeg, dan wordt het nu eenvoudiger de leegte binnen deze schil meer materiëel op te vullen, waardoor 'n redelijke imitatie kan worden bereikt van de mens, waarbij echter zelden het geheel van organen enz. geheel wordt geïmiteerd.

x Hoe spreekt men dan?

- Middels het opgebouwde lichaam, wanneer men beschikken kan over een "blaasbalg", stembanden en een klankruimte. Maar je kunt de stem eenvoudig tot standbrengen door een soort menbraam te maken - dat dus niet eens zichtbaar hoeft te zijn - dat vibraties aan de lucht kan overdragen.

x Maar het geheim is nog niet bekend? ~ ~ ~

- Ik denk, dat het reeds deels bekend is sinds het ogenblik, dat men werkende met zeer sterke magnetische velden, in 't veld een concentratie van waterdamp op zag treden - toen door een fout de lucht in de ruimte zeer vochtig was geworden - en deze damp een schelpachtige vorm aan zag nemen, die kennelijk was aangepast aan de vorm van het voortgebrachte veld, daar men zelfs de lijnen van de 4 aanwezige polen daarin terug kon vinden.

Het experiment is voor herhaling vatbaar en ik neem aan, dat men ze ook wel zal herhalen. Zeker is, dat men het verschijnsel dus wetenschappelijk heeft gekonstateerd.

x U zegt, dat materialisaties een schil zijn. Kathie King was echter kennelijk een volledig wezen. Was zij dan van vlees en bloed?

- Ik zal mij hierover niet uitspreken, maar wijs er op, dat, volgens het door mij gestelde, een volledige of bijna volledige opbouw wel mogelijk is. Het is dan het gevolg van cumulatieve effecten over langere termijn, mede veroorzaakt door grote regelmaat in de experimenten. De astrale matrix wordt dan steeds vaster en kan steeds eenvoudiger en vollediger in stand worden gehouden.

x Kunt u zeggen, waarom de papoeds een geheel ander uiterlijk hebben dan omringende volkeren? Waar komen zij eigenlijk vandaan?

- De papoeds zijn een ouder ras dan de omringende volkeren. Indien wij het precies na willen gaan, behoren zij reeds tot de 2de helft van 't bestaan van Lemurië. In deze periode vindt een separate ontwikkeling van twee delen van het imperium plaats.

Wij vinden in het z.g. oostelijke deel dan reſten van verspreide stammen met ongeveer gelijke kenmerken, als op de Sandwich-eilanden en een deel van de Fidji's. Overigens treffen wij soortgelijk uiterlijk ook nog aan bij bepaalde bergstammen van India en Pakistan - de huidskleur is hier iets anders.

Soortgelijke rassekenmerken treffen wij aan in delen van Afrika. Hier betreft 't veelal kleinere stammen, gedomineerd door de omgeving en met enige vermenigingskenmerken. De inboorlingen van Australië hebben eveneens gelijksoortige kenmerken. Het is dus aanvaardbaar, dat wij hier te maken hebben met delen van een en hetzelfde ras, een bepaald mensentype, waarbij de ontwikkeling wel enige verschillen heeft veroorzaakt door de tijd heen, maar waarbij dezelfde basis nog steeds kenbaar is.

Let wel: de gelijkheid ligt niet in het behaalde peil van beschaving, maar in algehele lichaamsbouw, schedelvorm enz.

Dus zij zijn niet van Atlantis?

Nēen, uit de periode van Mū, waarin 't land in twee delen werd gesplitst. Het zuidwestelijke deel heeft zich via Afrika naar de eilanden uitgebreid. De bevolking hiervan werd tot de heersende kaste van Atlantis in de eerste periode. Door de verandering van woonplaats enz. heeft dit deel een zeer sterke reeks van mutatie doorgemaakt.

Het oostelijke deel van het rijk kende niet zoveel verandering, waardoor het type langere tijd ongeveer gelijk blijft. Het rijk vervalt ook hier, maar de groepen blijven meer bijeen en kunnen zich beter handhaven, zodat wij hier in feite zelfs lange tijd pre-cromagnon-typen aan blijven treffen.

Zijn dergelijke volkeren nu sensitiever dan europeanen?

In zekere zin. Door een andere levenswijze zijn zij veel gevoeliger voor natuurkrachten. Zij hebben door hun leefwijze geleerd meer van de kleinste tekenen in de natuur bewust inzicht op te nemen. Zij zijn verder meer gericht op wat men bij u inspraak zou noemen. Zij kennen vele magische gebruiken en aanvaarden daardoor gemakkelijker mogelijkheden en krachten, die de beschaafde mens afwijst of weigert te beseffen.

Je kunt echter niet zeggen dat zij daardoor nu zonder meer begaafder zouden zijn. Zij gebruiken hun middelen anders en komen daardoor zelfs tot een zekere geremdheid t.a.v. een wijze van leven en denken, zoals de beschaafde mens van heden pleegt te kennen.

Kunt U de twee gesplitste delen van Mū geografisch kenschetsen?

Na de scheiding: Vanuit Erytrea naar het noorden toe, omvattende de eilanden enz., het oostelijke deel. In het zuiden vanaf Madagaskar, door het binnenland van Afrika - waar delen van geloof en beschaving nog zeer lange tijd bij de negers bewaard zijn gebleven en wij ook nog verwante rassen aantreffen als b.v. bosjesmannen - trok men vanuit de afrikaanse kust naar het westen, vond eilanden, die men tot kolonie maakte en later zelfs als afzonderlijk rijk bewoonde. Daar werden, door vermenging, straling en dergelijke invloeden, sterke genetische veranderingen tot stand gebracht in vooral de heersende kaste, die naar dergelijke kenmerken werd geselecteerd. Dit werd het rijk Atlantis. Westelijk Mu werd teruggedrongen en verviel snel tot barbarij.

Het oostelijk deel van het rijk behield zijn vorm van samenleving langer, maar deze werd daar steeds orthodoxer en zo steeds meer steriel.

Andere volkeren kwamen op - de voorvaderen van de maleien - en droegen er toe bij, dat het rijk uiteen viel. De meest behoudende groepen werden geïsoleerd.

x Men schijnt in Afrika onlangs restanten gevonden te hebben van 'n mensensoort met een veel grotere breinkapaciteit dan de huidige. Houdt dat hiermee verband?

- Alleen indirect. Het betreft hier geen echte lemuriërs. Er zijn echter in die periode meerdere afwijkende vormen tussenvormen geweest van de mens, die sindsdien te loor zijn gegaan. Er zijn b.v. reuzen geweest, die gemiddeld 2.50m tot 3 m. groot waren. Deze mensen waren door hun grootte wel snel, maar konden zich niet zo gemakkelijk aanpassen aan anderen. Zoals U weet, deugen de mensen niet, wanneer zij anders zijn. Dit veroorzaakte een strijd van alle groepen tegen deze afwijkende groep, die niet zo groot was, waaraan zij ten onder ging.

Overigens: een grotere hersenpan zegt nog niets over de hersenmogelijkheid. Anders zou elk genie een waterhoofd moeten hebben.

x Bestonden er in het hyperborese tijdperk reeds mensachtige wezens?

- Dat hangt er van af, wat u mensachtig noemt. Indien u de simiaanse ontwikkelingen als mensachtigen wilt aavaarden, is het antwoord ja, want in die dagen leefden de voorvaderen van die groepen.

In die periode waren er echter nog geen wezens, die een algehele en bewuste beheersing over hun instincten hadden en daardoor zonder leiding van anderen tot beheersing van hun milieu wisten te komen. In deze zin waren er dus nog geen mensen. Nemen wij echter aan, dat de voorvaderen der mensen reeds met die naam kunnen worden aangesproken, ook al waren zij nog sterk gebonden aan instincten, milieu, was er gebrekkige zelferkenning enz., dan waren er wel mensen. Het is meer een kwestie van naamgeving.

Maar van een menselijke geest spreken wij over het algemeen eerst, wanneer een zekere losheid van de groepsgeest en groepsinstinctbindingen bestaat. De erkenning omvat dan niet alleen meer de relatie van het milieu tot 't ik, maar ook een plaats en invloed in het milieu.

Dit laatste wordt eigenlijk pas in de eerste periode van het toen nog verenigde Mû bereikt. Men was toen nog wel sterk door zijn instincten gebonden, terwijl rituelen nog door de groepsgeest werden bepaald, maar het besef was reeds vrij genoeg om eigen relatie met de maatschappij en eigen werking op die maatschappij te beseffen. Werkelijk vrije mensen waren eigenlijk eerst de gemuteerde Atlanten.

x Dus de geest is het product van het aardse leven?

- Dat niet, maar het besef van die geest is wel degelijk mede het product van een en beleven op aarde. Wat wil zeggen, dat je in een stoffelijke vorm als geest eerst dan redelijk zelfstandig op kunt treden, wanneer je - als volwaardige geest zelfs - voldoende ervaring met stoffelijke voertuigen hebt om de waarde van de stoffelijke vorm, ook qua milieu, werking, mogelijkheid enz. enigzins te begrijpen.

Voor degenen, die zich graag ergeren: het betekent, dat u in uw vorige stoffelijke levens niet allen prinses, prinsessen of priesteres e.d. bent geweest, maar waarschijnlijk ook apen, leeuwen, slangen, brulkickers e.d.

U zult dus altijd in vorige levens ook lagere levensvormen bekleed hebben.

x Wat gebeurt er bij waterstaren, waarbij men in de toekomst kan zien?

- Waterstaren, kristalkijken e.d. berusten allen op het bereiken van 'n absolute Koncentratie door vermoeding van de optische zenuw, waarbij het gestelde doel bepalend wordt voor de reacties, die men geestelijk zal ondergaan op het ogenblik, dat de bewustzijnsdrempel zover verhoogd is, dat de normaal optredende prikkels voor het bewustzijn geen grote rol meer kunnen spelen.

De beelden, die men meent te zien, zijn projecties van het innerlijk besef. De mens projecteert zijn voorstellingen overigens voortdurend in de wereld rond hem. Wanneer hij dit in zijn medemens doet, valt het hem veelal niet zo op; wanneer hij zé in water ziet, meent hij echter opeens, dat het iets bijzonders is.

Het treurige is steeds weer, dat de mensen die zich er op verheffen een groot doorzicht te hebben in zaken, te weinig doorzicht hebben om zichzelf te doorzien. Zij zien daarom de werkelijkheid zelden daar zij in alles, wat zij menen te doorzien, gemeenlijk slechts zichzelf zien.

x Is het mogelijk om zonder angst te leven?

- Mogelijk wel. Maar het schijnt voor de meeste mensen moeilijk te zijn, omdat zij in principe reeds bang zijn voor zichzelf en deze angst voor eigen ik en onvermogen op zoveel dingen in de wereld plegen te projecteren, dat zij geen rust meer vinden met zichzelf.

De mensen vrezen zichzelf, omdat de meesten onder hen zichzelf zo weinig vertrouwen, dat zij menen hun gehele buitenwereld niet te kunnen vertrouwen. De mens verwacht steeds weer, dat de wereld - en ook het eigen gedrag - zal beantwoorden aan voorstellingen, die hij zich maakt en niet zal reageren op de feiten en de werkelijke noodzaken.

x Hebt u zelf angst?

- Neen. Anders zou ik u dit alles niet naar uw hoofd gooien.

x Waar komen dan begrippen als aardgebonden geest e.d. vandaan? die hebben toch wel angst. Ik zeg niet, dat U dat bent

- Dank U. Pot voor meneer. Dwaalgeesten, aardgebonden e.d. - mits zij reële geesten zijn; wat soms zijn het vormen, die door mensen geschapen zijn - zijn entiteiten, die nog steeds weigeren de waarheid omtrent hun eigen wezen te aangaan. Hun situatie is te vergelijken met die van een man, die op receptie bij de koning staat en voelt, hoe knoop na knoop van zijn bratels het begeeft. Zo iemand hoort en ziet niets meer. Hij leeft alleen nog maar voor die twee draadjes, waaraan de laatste knopen vast zitten. Hij ziet de werkelijkheid niet meer.

U kunt zich misschien aan de hand van dit toch wel ernstig gemeende voorbeeld misschien voorstellen, dat de angst tekort te schieten bij het beeld, dat men zich van zichzelf heeft gemaakt, het onmogelijk maakt iets anders te zien dan het gevaar dat dit zal gebeuren?

Dan kunt U ook begrijpen, hoe een geest zo bang kan zijn, dat de waarheid omtrent zijn werkelijk wezen en leven aan de dag zal komen, dat hij daarop geheel geconcentreerd raakt en niets anders meer wil aangaan.

De bevrijding van een dergelijke geest is juist hierdoor vaak zo moeilijk. Het is natuurlijk niet werkdijk zo belangrijk, of de pantalon nu wel iets zakt of niet. Maar het idee, dat

op elk ogenblik er iets kan gebeuren, waardoor je voor gek komt te staan, belèt je de eenvoudigste maatregelen te nemen.

x Maar ik kan mij wel voorstellen iemand, die b.v. kanker heeft en weet, dat zij ongeneeselijk is, zal toch zeer terecht bang zijn?

- In de eerste plaats is dit geen angst meer, maar een erkenning van feiten. De angst komt eerst naar voren, wanneer die mens alle nog niet gerealiseerde mogelijkheden gaat overdenken en het ergste gaat veronderstellen.

Daarom zijn er mensen, die alleen maar denken, dat zij kanker hebben, vaak veel banger dan degenen, die werkelijk deze kwaal hebben en het weten.

De kern van de vraag ligt hier in het aanvaarden van de toestand, zoals die nu is. Dat behoeft men niet aangenaam te vinden, maar zodra je de feiten aanvaardt, ben je niet werkelijk bang meer.

Degene, die b.v. de zekerheid, dat hij of zij aan kanker lijdt, kan aanvaarden, zal daardoor zelfs vaak in staat zijn de verschijnselen aanmerkelijk te verminderen en zal zijn gedrag en behoeften aanpassen aan de noodzaken van 't heden. Hierdoor zal hij prettiger en bewuster kunnen leven dan u zich misschien voor kunt stellen. Toch zijn zelfs hier in de zaal mensen, die u kunnen getuigen, dat mensen, die jaren lang weten, dat zij kanker hebben en beseffen, dat deze fataal zal worden, normaal door kunnen leven, zover hun lichamelijke toestand het toelaat. Zelfs blijkt, dat dergelijke mensen in wezen geestelijk gelukkiger en actiever zijn dan vele mensen, die slechts aan imaginaire kwalen lijden.

Ik hoop hiermede aangetoond te hebben, dat eentostand, hoe onaangenaam ook, op zich geen angst behoeft voort te brengen. Men vreest in feite nooit het nu bestaande onaangename, maar derder het nog niet waar geworden mogelijke.

Anders gezegd: angsten zijn zelden op feiten, maar haast altijd op nog niet reële voorstellingen gebaseerd. Ik maak een enkele uitzondering: de instinctieve reacties, veroorzaakt door de drang tot zelfbehoud, ofschoon deze geen werkelijke innerlijke angst zijn, maar eerder een uitschakeling van het denken en de beheersheid van eigen handelen inhouden onder cortexale invloeden.

x Maar pijn dan?

- Zodra een pijnprikkel reëel te zwaar wordt voor het zenuwstelsel, ontstaat een kortsluiting. Dit betekent dus ofwel een algehele bewusteloosheid, dan wel een tijdelijke ongevoeligheid van een lichaamsdeel. Vergelijk: de inslag van een kogel in het menselijke lichaam veroorzaakt geen bewuste pijn. Er is wel 'n schok, maar de pijn komt eerst later, wanneer het zenuwstelsel zich zover heeft hersteld, dat een pijnimpuls weer kan worden doorgegeven.

- De pijn, die erger is dan alles, is wel de angst voor de pijn, die komen zal. Hieraan legt het zenuwstelsel immers geen beperkingen op, zodat hier de mogelijkheid tot lijden en daarmee tot vrezen bijna onbeïndig dreigt te worden.

x Wat is het tegenovergestelde van angst? Hoe kan het be-
streden worden?

- Het tegengedeel is geen moed. Want werkelijk moed is slechts overwinnen angst. Ofschoon ik toegeef, dat men op deze wereld van u vaak iets moed noemt, want alleen maar stomiteit is.

Het werkelijke tégendéel van angst is, volgens mij, eerder aanvaarding. Iemand, die steeds weer 't heden aanvaardt, er vanuit gaat en er het beste van maakt, zal zelden bang zijn voor morgen, omdat hij te druk bezig is met vandaag.

Iemand echter, die zich voortdurend bezighoudt met alles, wat er mogen zou kunnen gebeuren, is vandaag bang voor morgen en mist zo de mogelijkheden, die vandaag bestaan. Hij zal dus onder steeds grotere spanningen gaan leven en zo steeds angstiger en ongelukkiger worden.

Wilt u angsten leren bestrijden, leef dan met de dingen, die er vandaag zijn, maak van vandaag 't beste, wat u er van maken kunt en laat morgen maar op zichzelf zorgen.

x Als het milieu, b.v. de maatschappij, geheel onaanvaardbaar is geworden, wat moet je dan doen? Dan kun je moeilijk nog zeggen: ik aanvaard het. Dan kun je alleen nog maar zeggen: ik breek het af, ik

- Bent u dan bang voor de maatschappij? (Bedlist niet!) Dan is mijn antwoord: wanneer die maatschappij u niet bevalt, moet u zich allereerst vragen, in hoeverre u zonder die maatschappij kunt bestaan. Zo u dit niet mogelijk is, zult u de maatschappij zover noodzakelijk moeten aanvaarden, er het beste van moeten maken. U zult zich er dan aan kunnen onttrekken op al die punten, waar zij voor u onaanvaardbaar is en vermeden kan worden.

Een je onttrekken aan de maatschappij is vaak moeilijk. Hoevermen hiermede kan en wil gaan, is steeds weer een persoonlijke kwestie. Toch wil ik een antwoord geven, dat bijna altijd opgaat:

Stel geen eisen aan de maatschappij, die niet berusten op uw eigen prestatie in en voor die maatschappij. Erken geen regelingen en verplichtingen van die maatschappij dan die, welke noodzakelijk zijn voor uw kontakt met prestatie en eventueel mogelijkheid tot het verwerven van beloning uit die maatschappij.

Schep u daarnaast zoveel mogelijk een eigen wereld, waarin U kunt leven volgens uw eigen normen. Aanvaard ook hier elke dag weer het bestaande, ga daarvan uit en werk daarmee. U zult minder gefrustreerd worden en meer breiken langs deze weg dan door het opbouwen van mooie, maar nu niet te verwerkelijken beelden.

Onthoudt verder: Wetten zijn alken daar noodzakelijk, waar de onverantwoordelijkheid van groep en individu zodanig is toegenomen, dat men het gedrag wel door strenge wetten en macht moet regelen. Daar, waar de mens een persoonlijk gevoel van aansprakelijkheid heeft, zal steeds minder een opgelegde regeling van node zijn. Op grond hiervan is de ideale toestand een algehele wetteloosheid, waarin een ieder zodanig bewust is van eigen aansprakelijkheden, dat hij deze ook zonder dwingende en formele regelingen draagt.

Maar tracht nooit zonder wetten te leven, voor je alle aansprakelijkheid ook zelf kunt en wilt dragen. Tracht niet de maatschappij te veranderen, maar maak steeds meer van haar onaangename aspecten door je eigen wijze van leven overbodig en daardoor van voorbijgaande aard.

Hiermede moet ik mijn bijdrage beeindigen. Goeden avond.

-o-o-o-o-o-

d.d. 30 mei 1969